

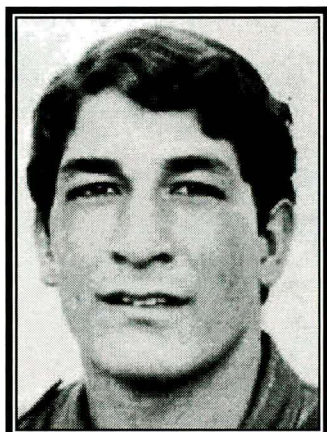

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אבישי רחמים ז"ל

בן מתנה ורחמים

נולד בעפולה

בתאריך כ' בסיוון תשי"ד, 21/6/1954

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1972

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בקרב ברמת הגולן

בתאריך ה' באייר תשל"ד, 27/4/1974

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 2 שורה: 9 קבר: 5

הותיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן רחמים ומתנה. נולד ביום כ' בסיוון תשי"ד (21.6.1954) בעפולה. למד בבית הספר היסודי 'רמות' שבגבעת המורה. המשיך בבית הספר היסודי ע"ש א.ד. גורדון שבירושלים וסיים את לימודיו בבית הספר התיכון 'בויאר' שבבירה. כל משך לימודיו בבתי הספר השונים בלט אבישי כתלמיד מצטיין ופיקח. הוא הצטרף לתנועת הנוער 'בית"ר' בירושלים וביקש להיות פעיל בקן. אולם, לאחר פרק זמן קצר, נאלץ לפרוש בגלל עומס הלימודים הרב. אבישי היה חובב ספורט נלהב והוא עסק בתחומים רבים: מגיל צעיר הצטרף כחבר בארגון י.מ.ק.א היה פעיל בנבחרת טניס השולחן ובנבחרת השחייה. אחרי כן התחיל לעסוק בענף הקראטה והתאמן בו למעלה משנתיים. בשנת 1972 זכה אבישי במקום הראשון בתחרות הקראטה והוענק לו גביע על הצטיינותו. אחרי כן השתתף בתחרויות מספר בין נבחרת י.מ.ק.א לנבחרת האוניברסיטה העברית וזכה בגביעים נוספים. אבישי אהב מוסיקה וספרות. הוא פרט על גיטרה והרבה לקרוא ספרים. אהבה מיוחדת היתה לו לצילום. הוא הנציח במצלמתו אירועים רבים בחייו ובחיי המשפחה, וכעבור שנים צילם נופים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

וחברים לשירותו הצבאי. בגיל צעיר התגבשו תכונות האופי הבולטות שלו: כושר מנהיגות, אחריות, הקפדה על סדר וניקיון ואהבת הבריות.

אבישי גויס לצה"ל באוגוסט 1972 והושם לחיל המודיעין. הוא נאבק פרק זמן ממושך למימוש בקשתו להתנדב לחיל קרבי - לשרת כצנחן או כחייל בסיירת. כעבור זמן ניתן לו מבוקשו והוא נשלח לטירונות של חיל הרגלים, במטרה להכשירו כצנחן. כיון שהגיע לטירונות שלושה שבועות לאחר תחילתה, התקשה אבישי באימונים המפרכים. אך עד מהרה, כפי שמעידים חבריו, התעלה והיה לטירון המצטיין בפלוגה. הוא עודד את הסובבים אותו, נטל לעצמו משימות שהוטלו על אחרים כדי לסייע להם. היה הכוח המניע של כל מסע ושל כל אימון מפרך.

מספר חברו לטירונות - אריה: "בלטו בו, באבישי, שלוש תכונות חשובות: רמת משכל גבוהה, יחס מצוין לסובבים אותו והיותו חייל למופת. הוא היה קשוח ורציני ותמיד עמד על דעתו ביודעו שהצדק עמו. לעתים קרובות נאלץ להתווכח ממושכות עם מפקדיו כדי לשכנעם בצדקתו ולהעיר להם על ליקויים שונים בשיטות העבודה.

בקורס הצניחה היה אבישי בין המצטיינים ועם תום הקורס נשלח לקורס מ"כים. לקראת סוף הקורס פרצה מלחמת יום הכיפורים. ואבישי נשלח עם חבריו לגזרת התעלה שם נטל חלק בבלימת הכוחות המצריים ואחרי כן בחצית התעלה ובתפיסת מתחם באזור איסמעיליה, כפי שמעידים חבריו. חרד אבישי לשלום אביו ואחיו, חבריו ליחידה וחבריו מימי הילדות, יותר מאשר לשלומו שלו.

לאחר המלחמה התלבט בנוגע להמשך דרכו: האם ישתלם בקורס קצינים? האם יעסוק חודשים אחדים בהדרכה? לבסוף בחר בהדרכה וצורף כמ"כ לפלוגה בגדוד. אבישי נקט שיטה מיוחדת בהדרכה. הוא התבסס על יצירת אמון הדדי בינו לבין חייליו ונמנע מלהענישם לעתים מזומנות. מספר חברו: "חייליו היו מרוצים מהדרך שנקט ולא העזו לסרב לפקודותיו. הם העריצו אותו. "כל משך שירותו הוערך אבישי, על ידי מפקדיו, כחייל מצוין וכמפקד מעולה והם בחרו בו לביצוע משימות מיוחדות ומבצעים חשובים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ביום ה' באייר תשל"ד (27.4.1974) נפל אבישי בקרב על החרמון מפגיעת פגזי האויב. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות.

משפחתו הנציחה את זכרו בקריאת שתי כיתות במעון תנועת האישה הדתית הלאומית בירושלים על שמו ובשיפוץ והרחבת המעון שנקרא 'מעון אבישי'.

אבישי רחמים ז"ל

דודי אבישי

דמות מיוחדת שאני מזדהה עימה בכל ליבי היא דודי-אחי אמי-אבישי רחמים ז"ל. אבישי נפל בשנת 1974 בפסגת החרמון במסגרת שרותו הצבאי, והוא בן 19. הקרבה למועד נפילתו (ה' באייר) ואופיו של האדם, העלם הצעיר, חיזקו בי את המחשבה, שאם יש משהו בחיי שאני מזדהה עימו - זהו האיש.

אבישי נולד בשנת 1959 בעפולה והתחנך בבית הספר היסודי בגבעת המורה בתחילת דרכו. כעבור מס' שנים עברו הוא ומשפחתו לירושלים, לשכונת ימין משה. עוד בהיותו ילד נתגלו באבישי סגולות מיוחדות שהצביעו על בנאדם מושלם (על אף שאין אנשים מושלמים): הוא היה נער ממושמע ואהוד על סביבתו, על חבריו, על מוריו ועל משפחתו: הוא היה תלמיד מחונן, שעקב הישגיו הלימודיים הוצע לו לקפוץ מכיתה ד' ישירות לכיתה ו', כן היה ספורטאי מעולה ולקח חלק בתחרויות רבות בתור חבר נבחרת בשחייה, בטניס שולחן ובקרטה, ואף הגיע להישגים נכבדים בגביעים. באותם ימים, על רקע האופריה ששררה בעם עקב מלחמת ששת הימים והצלחותיה, ועל רקע הכבוד הרב שניתן לצה"ל, המה גם ליבו של אבישי ונתגבשה בו ההחלטה לתת המירב שיש בו לטובת המדינה (ולמעשה נתן את חייו) בעיקר במסגרת שירותו הצבאי. את שנותיו בבית הספר התיכון העביר בבית הספר (היוקרתי) "בויאר". באותה התקופה למי שלא היה בן עורך-דין או רופא, ובנוסף לכך לא היה מעדות אשכנז, הייתה בעיה גדולה להתקבל לביה"ס. אבישי שלא היה כזה לחם ועמד על רצונו, עד שלבסוף התקבל לביה"ס והיה שם תלמיד מצטיין ואהוד המורים והתלמידים. גם בביה"ס, שמתוכו תלמידים רבים התגייסו ליחידות קרביות ונפלו בקרבות על הגנת המולדת, התחזקה בו הנטייה והתגבר בו הרצון להתנדב ליחידה קרבית.

בשנת 1973 התגייס לצבא. משאת מפשו מאז ומעולם היתה לעבור בהצלחה קורס טייס ולהיות טייס בחיל האויר (המפואר!) של ישראל. עקב בעיה רפואית קטנה שהתגלתה בגופו הוא לא התקבל, ובמקום זאת החליט הצבא לגייסו לחיל המודיעין (אבישי היה תמיד מצטיין בערבית) אבישי, שרצה תמיד להיות חיל ביחידה קרבית, לא הסכים לעובדה שלא יוכל להיות כזה ולעובדה ש---- חבריו יחרפו נפשם בשדה הקרב, הוא יישב בתוך חדר סגור ומוגן, הוא התקומם נואשות נגד החלטה זו של הצבא ולחם בכל תוקף לכיטולה. בעיקר בעניין זה אני רואה אותו כדמות מוערצת וייחודית. תוך כדי רצונו לעבור לצנחנים ולחיותו חסרת הפשרות, ישב פעמיים בכלא צבאי ורוחו עדין לא נפלה. לבסוף, לאחר שמשפחתו (אביו ושני אחיו - גם הם היו לוחמים בצנחנים) הפעילה קשרים וביקשה למלא את רצונו, אם כי לא תמיד בלב שלם, הורשה לו להתנדב לחייל, והגיע הקץ למאבקו. גם ביחידה, איך לא, עלתה קרנו, ובקרב חבריו ומפקדיו נחשב ללוחם אמיץ וקשוח. במסע הכומתה לא חסך בכוחותיו ועזר למתקשים, ובאימונים המפרכים גם כן. בהמשך דרכו עבר קורס מכי"ם (מפקדי כיתות) ודרש לקבל לידי חיללים שעברו את הטירונות, זאת כדי להישלח לשדה הקרב וללחום.

חניכיו העידו עליו לא פעם כי היה קשוח ואמיץ, ועם זאת, "אחד מהחברה" שלא יהסס לעזור לחייליו בכל בעיותיהם. בתחילת שרותו עם פרוץ מלחמת יום הכיפורים, נשלח אבישי לתעלת סואץ, ולקח חלק בהצלחות שהיו לצבא עם צליחת התעלה והחדירה למצרים (אומנם בדם רב ובקורבנות). ב-1974 עלה לחרמון, כבר בתור מפקד על כיתת צנחנים. היה אמור להיות שם כמה ימים, אך למעשה נשאר שם שבועיים, וכיום האחרון, בעת שחיכה עם חייליו לפלוגה אחרת שתחליפם במוצב נפל פגז סורי גורלי והרגו במקום, ביחד עם עוד שלושה עשר חיילים (תחילה צנחנים, אולם אח"כ גם נפל המסוק של חיל הרפואה שבא לטפל בהם ונגבו קורבנות נוספים).

אבישי היה בן 19, האדם מת, הגוף נקבר, אך האגדה המשיכה ותמשיך לחיות בלבי ובלבבות של רבים אחרים שהיכרוהו.

זוהי הדמות עמה אני מזדהה, ואשר עבורי היא מודל לחיקוי. האדם שהיה מוכן להיאבק מאבקים חסרי פשרות כדי שיוכל להגן על ארצו באופן המירבי האפשרי. אבישי השפיע עלי רבות, וכמוהו, אני תמיד שואף להצליח בדרכי ולהתגבר על מכשולים רבים שניצבים בדרך, בחיים. אני מקווה להמשיך בדרכו ולהיות טייס קרבי, או צנחן, ולהגן בגופי על המולדת, כדי שהדורות הבאים יוכלו לחיות בבטחה בארץ ישראל.

בנוסף לכך, לימדני, על אף שלא הספקתי להכירו, תמיד ללחום על דרכי במקרה שאני בטוח בצדקתה ולשאוף להצליח, גם אם זה כרוך בהפסדים לא מועטים.

בימים אלה אני חבר "במשמרת הצעירה" של מפלגת העבודה, ובמסגרתה אני פועל עם רבים אחרים לקידום השלום ולהסכרת יתרונותיו בקרב העם. דווקא נפילתו של אבישי בעד המולדת ונפילתם של רבים רבים אחרים, שבמותם נתנו לנו את הארץ, את החיים, פיתחו בי את המחשבה שיש ללחום למען השלום ולהביאו מהר ככל האפשר, כדי שלא תהיינה עוד אימהות שכולות (ואני יודע מה זאת אומרת) ומשפחות שכולות לעולם.

בנוסף לכל אלו, נפילתו של אבישי בתאריך ה' באייר, כיום העצמאות של מדינת ישראל, חיזקה בי את הרצון לחיות עד יום מותי בארץ ולעולם לו לעבור לגור בחו"ל, גם אם המצב קשה מנשוא, ובמיוחד ברגעים כאלו, כשנראה שכל המדינה מתמוטטת והכל נהרס מסביב.

אני רואה לנכון להקדיש אותיות אלו לאבישי ולעוד רבים אחרים, אנשים מתים ואגדות חיות, שבמותם ציוו לנו את החיים. - ת.נ.צ.ב.ה.

רחמים, אבישי

בן רחמים ומתנה. נולד ביום כ' בסיון תשי"ד (21.6.1954) בעפולה. למד בבית-הספר היסודי 'רמות' שבגבעת-המורה, המשיך בבית-הספר היסודי ע"ש א.ד. גורדון שבירושלים וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון 'בויאר' שבכירה. כל משך לימודיו בבית-הספר השונים בלט אבישי כתלמיד מצטיין ופיקח. הוא הצטרף לתנועת הנוער 'בית-ר' בירושלים וביקש להיות פעיל בקן. אולם, לאחר

פרק-זמן קצר, נאלץ לפרוש בגלל עומס הלימודים הרב. אבישי היה חובב-ספורט נלהב והוא עסק בתחומים רבים; מגיל צעיר הצטרף כחבר בארגון י.מ.ק.א. היה פעיל בנבחרת טניס השולחן ובנבחרת השחייה. אחרי-כן התחיל לעסוק בענף הקראטה והתאמן בו למעלה משנתיים. בשנת 1972 זכה אבישי במקום הראשון בתחרות הקראטה והוענק לו גביע על הצטיינותו. אחרי-כן השתתף בתחרויות-מספר בין נבחרת י.מ.ק.א. לנבחרת האוניברסיטה העברית וזכה בגביעים נוספים. אבישי אהב מוסיקה וספרות. הוא פרט על גיטרה והרבה לקרוא ספרים. אהבה מיוחדת היתה לו לצילום. הוא הנציח במצלמתו אירועים רבים בחייו ובחיי המשפחה, וכעבור שנים צילם נופים וחברים לשירותו הצבאי. בגיל צעיר התגבשו תכונות האופי הכולטות שלו: כושר-מנהיגות, אחריות, הקפדה על סדר וניקיון ואהבת הבריות.

אבישי גויס לצה"ל באוגוסט 1972 והושם לחיל-המודיעין. הוא נאבק פרק-זמן ממושך למימוש בקשתו להתנדב לחיל קרבי — לשרת כצנחן או כחייל בסיירת. כעבור זמן ניתן לו מבוקשו והוא נשלח לטירונות של חיל-הרגלים, במטרה להכשירו כצנחן. כיון שהגיע לטירונות שלושה שבועות לאחר תחילתה, התקשה אבישי באימונים המפרכים, אך עד-מהרה, כפי שמעידים חבריו, התעלה והיה לטירון המצטיין בפלוגה. הוא עודד את הסובבים אותו, נטל לעצמו משימות שהוטלו על אחרים כדי לסייע להם, היה הקורס המניע של כל מסע ושל כל אימון מפרך.

מספר חברו לטירונות אריה: "בלטו בו, באבישי, שלוש תכונות חשובות: רמת-מישכל גבוהה, יחס מצוין לסובבים אותו והיותו חייל למופת. הוא היה קשוח ורציני ותמיד עמד על דעתו ביודעו שהצדק עמו. לעתים קרובות נאלץ להתוכח ממושכות עם מפקדיו כדי לשכנעם בצדקתו ולהעיר להם על ליקויים שונים בשיטות העבודה."

בקורס הצניחה היה אבישי בין המצטיינים ועם תום הקורס נשלח לקורס-מ"כים. לקראת סוף הקורס פרצה מלחמת יום-הכיפורים, ואבישי נשלח עם חבריו לגזרת התעלה שם נטל חלק בבלימת הכוחות המצריים ואחרי כן בחצית התעלה ובתפיסת מתחם באזור איסמעיליה. כפי שמעידים חבריו, חרד אבישי לשלום אביו ואחיו, חבריו ליחידה וחבריו מימי הילדות, יותר מאשר לשלומם שלו.

לאחר המלחמה התלבט בנוגע להמשך דרכו: האם ישתלם בקורס-קצינים? האם יעסוק חודשים אחדים בהדרכה? לבסוף בחר בהדרכה וצורף כמ"כ לפלוגת טירונים בגדוד. אבישי נקט שיטה מיוחדת בהדרכה. הוא התבסס על יצירת אמון הדדי בינו לבין חייליו ונמנע מלהענישם לעתים מזומנות. מספר חברו: "חייליו היו מרוצים מהדרך שנקט ולא העזו לסרב לפקודותיו. הם העריצו אותו." כל משך-שירותו הוערך אבישי, על-ידי מפקדיו, כחייל מצוין וכמפקד מעולה והם בחרו בו לביצוע משימות מיוחדות ומבצעים חשיבים.

ביום ה' באייר תשל"ד (27.4.1974) נפל אבישי בקרב על החרמון מפגיעת פגזי האויב. הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות.

משפחתו הנציחה את זכרו בקריאת שתי כיתות במעון תנועת האישה הדתית הלאומית בירושלים על-שמו וכשיפוץ והרחבת המעון שנקרא 'מעון אבישי'.